

Kære elever, kære forældre

Dagen er kommet, hvor I som årgang 15 indskriver jer i KIES-familiens fotoalbum, og hvor det er tid til at tage afsked med den hverdag, som har fyldt på godt og ondt hos jer siden august 2018.

Det er en stolt forstander, som i dag sender årgang 15 videre i livet, og jeres sidste eksamen i KIES-regi afsluttes i dag. Denne eksamen handler ikke om naturvidenskabelige- eller sproglige kompetencer, men derimod om det væsentlige i livet – at være et ordentligt menneske. Og kære elever det er med stor sikkerhed i stemmen, jeg kan sige, at I alle er bestået med bravur!

*”Alt hvad vi kom for at give og få,
dele og elske og slås
blev på et år, det I levede på,
fællesskab fødes, når jeg bliver til os”*

I har kæmpet, lyttet, diskuteret, grinet og grædt med hinanden, og I har formået at give hinanden plads i et unikt fællesskab, som er uigenkaldeligt. Det, at være efterskoleelev, er noget helt særligt, og det er en stor gave, som jeres forældre har investeret i det seneste år.

I kan takke jeres forældre og jer selv for, at vi med stolthed i dag kan sige på gensyn til hinanden og glædes over, at den Schultütte, som jeg talte om første skoledag i august sidste år, nu er fyldt med gode oplevelser, rejser, et udviklet billede af tolerance, fællesskab, engagement samt ansvarlighed. I bliver i dag sendt herfra som smukke unge mennesker, som i den grad har taget store skridt mod voksenlivet.

Til jer forældre – tak for tilliden og tak for samarbejdet. Som personalegruppe er vi beærede over at have fået muligheden for at være betydningsfulde voksne for jeres unge i et år – og jeg er taknemmelig for den personalegruppe, som står samlet i dag og tager afsked med årgang 15.

KIES har det sidste år udgjort jeres univers – et univers, som på mange måder kan sammenlignes med en sandkasse eller hundredemeterskoven, hvor Peter Plys og hans venner bor.

Som jeg sagde til gallaftenen, så er den hoppende tiger, den kontrollerende Ninka Ninus, det triste æsel, den usikre Grisling og den eftertænksomme- og langsomme bjørn gemt i os alle. Og disse karaktertræk har fået lov til at udspille sig i det foregående år – i vores hundredemeterskov, nemlig KIES.

Hundredemeterskoven karakteriseres ved tryghed, en base og et univers, hvor der er plads til alle førnævnte karaktertræk. Det symboliserer en vej – en retning, som kan følges lineært eller med krumspring. Jeg håber, at I tager nogle krumspring, kommer væk fra den direkte vej, og finder ud af, at det er i det uperfekte, det perfekte er gemt. Jeg håber, I lærer at være tro mod jer selv, og at I, som i år, øver jer i at stå fast ved jeres personligheder og handlinger. For I er fantastiske!

Livet er ikke lavet til et bestemt filter på sociale medier, og jeg håber, at vi har været med til at åbne jeres øjne op for, at I kan, og at I er unikke på jeres egne måder – helt uden filtre!

Vennerne i hundredemeterskoven har et helt særligt kammeratskab til hinanden, og Peter Plys siger bl.a.: *“Hvis der nogensinde kommer en dag, hvor vi ikke kan være sammen, så gem mig i dit hjerte. Jeg bliver der for evigt.”* Og det er præcist det, der sker i dag. Fra i dag kan I nemlig ikke være sammen hver dag som hidtil, men I er gemte i hinandens hjerter, og minderne fra dette skoleår vil være der for evigt.

Og så siger han også, at *“Nogle gange er det de mindste ting, der fylder”*. Jeg er sikker på, at de fleste i dette rum kan nikke genkendende til, at vi alle kan rode med nogle tanker, som fylder u hensigtsmæssigt meget. Aktuelt kunne det være en mundtlig eksamen, som ikke gik som forventeligt, det kan være en stor skuffelse over en nær kammerat, som på den ene eller anden måde ikke lever op til dine forestillinger om tillid og handling, eller det kan være bekymringer omkring eget selvværd – om man er god- og rigtig nok?

Denne usikkerhed og behov for kalibrering er ikke noget, jeg tror, vi kan undgå i livet. For vi besidder alle nogle af Grislingens karaktertræk, som søger anerkendelse, svar og en guidning i livet. Mange søger råd og svar hos venner.

I det foregående år har I gjort det hos hinanden, hos jeres huslærere og hos jeres forstander. Tak for tilliden og tro mig, jeres forældre kender jer bedre og opfanger meget mere, end I tror. Men valgene er jeres - I vælger altid selv!

Det at vælge er nemlig noget, vi ikke kommer uden om i livet. I har allerede tilvalgt KIES, I har valgt, hvad der skal ske næste år, og I har adskillige gange skullet til- eller fravælge arrangementer i weekenden, selvom I lider under FOMO-begrebet. Og dette gælder ikke kun jeres alder – det gælder hele samfundet.

Når valgene kan gøre ondt på os, er det en sporende træthed i vores indre tigerdyr, som ellers altid kører i et ekstra gear for at få det hele med. En gang imellem kommer tingene til at gå for stærkt, og så kan vi ende i en æsel-tilstand, hvor hverdagen er trist og lang. Det er svært at navigere i, men heldigvis tvinges vi hver dag til at træffe nogle valg, så vi hele tiden lærer os selv bedre at kende. Valg kan være gode og dårlige, impulsive og ikke gennemtænkte. Væsentligt er dog, at vi står ved det og forholder os til de omgivelser, vi er en del af. Den amerikanske forfatter og blogger Mark Manson siger følgende:

“Forestil dig, at nogen sætter en pistol mod din tinding og fortæller dig, at du skal løbe 42.2 kilometer på under fem timer eller også slår han dig og hele din familie ihjel.

Det ville være surt.

Forestil dig, at du købte gode løbesko og løbeudstyr, trænede disciplineret i månedsvis og gennemførte dit første maraton, mens hele din nærmeste familie og dine venner heppede på dig ved mållinjen.

Det kunne muligvis blive et af de stolteste øjeblikke i dit liv. Nøjagtigt de samme 42.2 kilometer. Nøjagtigt den samme person, der løber dem. Nøjagtigt den samme smerte, der går gennem nøjagtigt de samme ben.

Men da du valgte det frivilligt og var forberedt på det, var det en stor og vigtig milepæl i dit liv. Da du blev tvunget til at gøre det mod din vilje, var det en af de mest rædselsvækkende og smertefulde oplevelser i dit liv.

Ofte er den eneste forskel på, om et problem er smertefuldt eller energiforladt, en følelse af, at vi valgte det, og at vi er ansvarlige for det.

Hvis du har det skidt i din nuværende situation, så er det sandsynligvis, fordi du føler, der er noget, der ligger uden for din kontrol – der er et problem, du ikke formår at løse, et problem, der blev dig pålagt, uden at du havde valgt det.

Når vi derimod vælger vores problemer, føler vi os i stand til at gøre noget ved dem. Når vi føler, at vores problemer bliver pålagt os mod vores vilje, føler vi os ofte som ofre og har det elendigt.

Det at tage ansvar og træffe valg er store ting, det at tage ansvar for egne handlinger og selv træffe valg er en endnu større opgave. Jeg er taknemmelig for, at I og jeres forældre valgte at sende jer på KIES.

Jeg er glad for, at karakteregenskaberne fra fortællingerne om Peter Plys er bosiddende i os alle, og så er jeg ikke mindst en meget stolt forstander, som sender jer - årgang 15 - videre ud i livet, ud på nye eventyr, hvor I er hovedpersonen, som selv skal vælge. I vil vokse – måske med en større bevidsthed om, hvem I er, hvad I kommer fra, og hvornår de mange filtre på sociale medier kan undværes.

“Vi skal være venner for altid, ikke også, Plys?” spurgte Grisling. “Endnu længere end det,” svarede Peter Plys og sagde “Hvor heldig er jeg, at jeg har noget, der gør det så svært at sige farvel”

Årgang 15 – tak for kampen, tak for dansen! Tak fordi I gør det så meningsfyldt at være forstander!